

Ο Ανθρωπισμός

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Ανθρωπισμός αποτελεί την ηθική και αισθητική έκφραση της Αναγέννησης. Ως τότε, η ζωή του κόσμου αρμοζόταν και προαγόταν με κέντρο ζωτικό του σύμπαντος το Θεό. Εκείνος ιεραρχούσε τη δημιουργία ολόκληρη και πρόσφερε τα μέτρα, τα κριτήρια και τους στόχους της ανθρώπινης ζωής που στο τελικό της σύνορο ήταν η αθανασία.

Η Αναγέννηση, μέσα σε φώτα και πανηγυρισμούς, καταλύει την από αιώνων, επισφραγισμένη με τη χριστιανική αποκάλυψη, ιεραρχία του κόσμου, εκθρονίζει το Θεό απ' το κέντρο του σύμπαντος και τοποθετεί στη θέση του τον άνθρωπο. Χαράζει μια αληθινά μεγάλη και τρομερά επικίνδυνη εποχή, η εποχή του Ανθρωπισμού.

Στην αρχή το σχήμα προβάλλεται ως δυαρχικό: ο Θεός κι ο Άνθρωπος στέκονται αντίκρυ και διαλέγονται. Ο άνθρωπος ενδιαφέρεται για την αιωνιότητα της χάριτος αλλά φροντίζει και για την επίγεια ζωή του, τις απολαύσεις και τις τιμές της. Αλλά η ανταρσία του ανθρώπου δεν έμελλε να σταματήσει ως Ιδώ. Και σιγά-σιγά ο Θεός παραμερίζεται, μπαίνει -από ύψιστη αρχή και Πατέρας και Κυβερνήτης του κόσμου και του Ανθρώπου- στη σκιά, και τη θέση του, μέσα σε αποθεωτικές

ιαχές, καταλαμβάνει ο άνθρωπος. Από το πρωτείο του Θεού πάμε στο πρωτείο του Ανθρώπου: αυτό είναι το κίνημα της Αναγέννησης και το περιεχόμενο του ανθρωπισμού. Από τη θεοκρατία καταλήγουμε στην Ανθρωποκρατία. Ο εγωισμός του ανθρώπου πραγματοποίησε το γκρέμισμα της αιώνιας και φυσικής τάξης του κόσμου και προσπάθησε να θεμελιώσει μια νέα τάξη. [\(περισσότερα...\)](#)